

En lykkelig
Skilsmisse

UGC · DAGMAR DISTRIBUTION · MAG BODARD

præsenterer

JEAN ROCHEFORT
ANDRÉ DUSSOLLIER
DANIEL CECCALDI og
BULLE OGIER

i

En Lykkelig Skilsmisse

(Un Divorce Heureux)

med

ANNE-LISE GABOLD
ETIENNE BIERRY

for ikke at tale om

BERNADETTE LAFONT

Manuskript:

BENNY ANDERSEN OG HENNING CARLSEN

Instruktion:

HENNING CARLSEN

Jean-Baptiste (Jean Rochefort) er en populær læge i en lille nordfransk by. Han er forkælet af tilværelsen, bor på en veludstyret jagtgård og mangler kun eet: at hans eks-kone Marguerite (Bulle Ogier) skal vende tilbage efter at have forladt ham med hans nære ven, skuespilleren Antoine (Daniel Ceccaldi). De omgås jævnligt alle tre og tilsyneladende er der tale om "en lykkelig skilsmisse".

I skoven finder Jean-Baptiste en dag en bevidstløs ung mand, der har forsøgt selvmord. Det er journalisten François (Andre Dussollier). Han tager ham med hjem, pumper ham ud og sætter sig for ikke blot at ville hjælpe den unge mand rent lægeligt — men at det også vil være ham en smal sag at give ham livsmodet tilbage. I sit overmod vædder han 6 kasser årgangsvin med Antoine om, at det vil lykkes ham.

Kan man spille med et andet menneskes skæbne? Det mener Jean-Baptiste, der er vant til at tingene ordner sig efter hans hovede. Mere eller mindre bevidst har han altid "brugt" andre mennesker, bl.a. sin elskerinde Sylvie (Anne-Lise Gabold) og sin klinikdame Jacqueline (Bernadette Lafont). For at vinde sit væddemål spiller han et spil, der uventet kommer til at vende sig mod ham selv. Og François svarer igen med *sit* eget spil mod Jean-Baptiste: Han ved præcis, hvordan han bedst kan ramme ham — ved at lægge an på Marguerite. Blot forudser François ikke, at hans påtagede følelser for hende pludselig bliver dybt alvorlige.

Det spændte forhold mellem de to mænd balancerer nu på kanten af det dødsensfarlige . . .

CREDITS

Cheffotograf: Henning Kristiansen D F F
 Klip: Christian Hartkopp, Claire Giniewski
 Musik: Philippe Sarde, Editions Pema Music
 Lyd: Erik Jensen
 Mix: Alex Pront
 Instruktørassistenter:
 Jean-Claude Sussfeld, Else Heidary
 Indspilningsleder: Antoine Gannage
 Arkitekt: Claude Pignot
 Still-fotograf: Rolf Konow
 Regi: Louis Girons i samarbejde med
 "Den danske butik"
 Kostumer: Magali Fustier
 Make-up: Christine Fornelli
 Frisør: Carita

Script: Colette Robin
 Kameraassistent: Michael Christensen
 Kamera-grip: James Leavens
 Kameraudstyr: Location Film Service A/S
 Lydassistent: Søren Lehmann Rasmussen
 Lys: Søren Sørensen, Rumle Hammerich
 Produktionschef: Philippe Dussart

En fransk-dansk co-produktion UGC — ORTF — PARC FILM (Paris) — DAGMAR DISTRIBUTION (København)
 Udlejning: DAGMAR DISTRIBUTION, Jernbanegade 2, 1608 København V.

BENNY ANDERSEN OM ET LYKKELIGT SAMARBEJDE

I løbet af vinteren 1972-73 besluttede Henning Carlsen og jeg at lave manuskript til en ny film. En væsentlig årsag var, at vores samarbejde med "Man sku være noget ved musikken" havde givet et så mærkbart resultat, ikke alene udadtil, i selve filmen og den sympati den vakte, men også hos os selv. At vi havde opdaget, det var spændende for os at arbejde sammen. At vi savnede dette samarbejde, da filmen nu var fløjet fra reden. At vi med en vis sentimental undren måtte konstatere, at det altså havde kunnet lade sig gøre, så forskellige vi var. Alt det fristede til at tro, at der var flere muligheder i os to sammen.

I starten famlede vi os trøstigt frem, som man kan gøre, når man tror der er noget at famle efter. Mødtes en gang imellem og udvekslede ideer. Sad hjemme hos Henning eller på en bodega. Henning tegnede kurver og koordinatsystemer på et stykke papir, mens jeg snakkede om noget, som tilsyneladende ikke havde hans interesse. En udenforstående ville have rystet opgivende på hodet, og det er også rigtigt, at i starten løb flere af vore møder ud i sandet. Men så længe der bare er sand nok, har det ingen hast for den der tror.

Tidligt forår 1973, Nørreport Bodega. Vi er blevet enige om en foreløbig skitse. Henning tegner igen kurver på et stykke papir og forklarer mig hvordan disse nu vil komme til at se ud. Samtidig begynder han at tale om skuespillere. Sådant noget kan jeg slet ikke forestille mig på dette tidspunkt, og jeg har en fornemmelse af at nogle af de navne han kommer med er frit opdigtede, så jeg slynger også nogle navne på bordet og godter mig over at han ikke kender dem. Men i stedet for nu at gå i stå griber vi til vores hemmelige trick, som hermed ikke længere er hemmeligt: Vi begynder at snakke om noget andet. Fortæller historier om os selv og folk vi har kendt. Jeg bestiller mere øl, vi slapper af, og den ene historie fører over i den anden — heldigvis da, ellers havde der kun været den samme historie.

På et tidspunkt fortæller Henning en historie om en mand, der forsøgte at tage livet af sig ved hjælp af sovepiller og en flaske whisky, en farlig kombination. Han blev fundet på en pløjemark af en læge, der tilfældigvis kom forbi, og derved blev han reddet. Historien gjorde indtryk på mig, og jeg spurgte: — Hvordan reagerede manden så, da han vågnede op og opdagede han var levende? Henning så på mig uden at svare. Han tog brillerne af og tog et par andre briller på. (Han har altid tre-fire forskellige par på sig.) Jeg tog en slurk af det gode øl, og vi så på hinanden gennem vore vidt forskellige briller, og vi behøvede dårlig nok fortælle hinanden, at her var det centrale punkt, som vi med søvngængeragtig sikkerhed havde famlet os frem til: Et menneske har af et oprigtigt hjerte forsøgt at tage livet af sig, men vågner op og opdager at han stadig befinder sig i dette forbandede liv. Hvordan vil han nu forholde sig over for dette liv og især over for dem som har kaldt ham til live?

Til trods for det dystre emne var det et lykkeligt øjeblik, en fællesinspiration så utvetydig, at selv Henning tillod sig at tage en lille en til. Han drikker ellers mest te, som han ikke engang drikker.

— Din te står og blir kold, siger jeg.

— Jeg elsker halvkold te, siger han.

Men han drikker den ikke. Så højt elsker han den. Den skal bare være der.

Jeg elsker øl, men ikke på denne platoniske måde.

Første udkast til manuskriptet blev skrevet på øen Tjøme i Norge sommeren 1973.

Rundt om os lå skærgårdslandskabet og fristede, men det var kun sjældent vi lod os lokke ud af skrivehytten. Når det endelig skete havde vi hoderne fulde af vores arbejde, så flere af de ting vi oplevede simpelthen gik direkte ind i manuskriptet. En dag overværede vi, at en mand, der havde fået hjertestop, fik hårdhændet hjertemasage af en læge mens ambulancefolkene bar patienten hen til ambulancen. Omgående fik en af personerne i manuskriptet hjertestop med deraf følgende massage, som det vil ses af filmen.

I september kørte Henning, Else Heidary og jeg en uge rundt i Frankrig på research, og selv om vi i første omgang ikke fandt det landskab vi søgte, lærte vi mange ting vi kunne bruge, og adskillige mærkelige sammentræf mellem virkelighed og fiktion fandt sted. Det mest forunderlige indtraf allerede den første aften, hvor vi spiste sen aftensmad på hotellet i en lille by. Til sidst var der ikke andre end os samt en let beruset, men interessant udseende herre på ca. 50 år, der kom hen til vort bord og høfligt spurgte om han måtte gøre os selskab og naturligvis byde på et glas. Det sagde vi ja til.

Jeg må her indskyde, at en af grundene til vor Frankrigsresearch var, at der i historien indgår en del vilde vildsvin, og Frankrig er et af de lande der er rigest på vildsvin. Da manden nu hørte, at vi var på jagt efter egne hvor der forekom vildsvin, sagde han: "Så kom med mig hjem, jeg har en snes stykker gående!" Vi troede først hverken vore egne ører eller hans mund, men da vi senere besøgte ham viste det sig at være rigtigt. Nu spurgte vi ham ud om forskellige detaljer og fik oplysninger om vildsvin og vildsvinejagt, som blev os til stor nytte. En af personerne i filmen blir dræbt af et vildsvin, og da vi spurgte om det forløb vi havde beskrevet var nogenlunde realistisk, sprang vor gæst op, så sig kort om, sagde "Undskyld, Madame" til Else og trak bukserne ned. Derpå fremviste han et stort ar i lysken og fortalte, at det var forvoldt af et af hans egne vildsvin, der ellers var ret tamt, men en dag uden nærmere forklaring havde angrebet ham. Hvis dens hjørnetand havde snittet bare 1 cm dybere ville den have overskåret den store lårpulsåre, og så er det kun et spørgsmål om minutter, hvornår legemet er tømt for blod.

Senere skrev vi manuskriptet igennem endnu engang på grundlag af vore erfaringer fra Frankrig. Dernæst blev manuskriptet oversat til fransk, og dette manuskript blev gennemgået af den franske drejebogsforfatter Jean-Claude Carriere, der foruden at komme med rettelser og kommentarer skrev en lille slutszene, som vi fandt var helt rigtig. Ud fra det reviderede franske manuskript udarbejdede vi så den tredje danske udgave, som udkommer i bogform på Borgens forlag samtidig med filmens premiere.

Der er flere grunde til at vi er gået så grundigt tilværks med manuskriptsiden. En væsentlig grund er nok vores professionelle æresfølelse. Men en nok så drivende kraft er vores glæde ved at arbejde sammen. At vi føler os rigere ved at supplere hinandens øjne, tanker og følelser. At vi er forskellige på en givende og tolerant måde. Henning bærer over med mine bajere, og jeg er næsten kommet til at holde af hans kolde, sjældent drukne te. Jeg nærmest savner den. Så jeg glæder mig til at vi skal arbejde sammen igen.

Benny Andersen

Benny Andersen

BENNY ANDERSEN og HENNING CARLSENS
manuskript til

En lykkelig skilsmisse

med handlingsforløb og dialog nu som bog hos alle boghandlere

BORGENS FORLAG

Jean Rochefort

Født i Paris 1930. Uddannet på teaterskolen i Paris, hvor han gik sammen med Jean-Paul Belmondo, der blev hans nære ven. Var i 7 år knyttet til den berømte parisiske kabaret *Fontaine des Quatre-Saisons*. Har medvirket i 37 film, bl.a.: *Skyg den høje lyse mand med den sorte sko* af Yves Robert, *L'heritier* af Philippe Labro, *Frihedens spøgelse* af Luis Bunuel, *La grande dame du royaume* af Bertrand Tavernier. Er engageret til en hovedrolle i Claude Chabrols nye film.

Bernadette Lafont

Født i Nîmes, hvor hun blev elev på balletskolen. Debuterede som skuespillerinde i 1957 i François Truffaut's første film *Les Mistons*. Fik hovedrollen i Claude Chabrols debutfilm *Vennerne* for at få sit gennembrud i hans følgende film *De søde piger*. Hun har siden haft en lang række filmroller, bl.a. hos Louis Malle, Molinaro, Nelly Kaplan og Jacques Rivette. Sidst så vi hende i Truffaut's *En dejlig pige som mig*.

Henning Carlsen

Født 1927. Har iscenesat 45 dokumentarfilm og følgende spillefilm:

1962 — Dilemma

1963 — Hva' med os?

1965 — Kvindedyr (Sverige)

1966 — Sult

1967 — Mennesker mødes og sød musik opstår i hjertet

1968 — Klabautermanden

1971 — Er I bange?

1972 — Man sku' være noget ved musikken

1975 — En lykkelig skilsmisse

De to sidste film skrevet i samarbejde med Benny Andersen.

De to sidste film skrevet i samarbejde med Benny Andersen.

André Dussollier

Født 1946 i Annecy, studerede litteratur og sprogvidenskab på universitetet i Grenoble, men sprang fra efter nogle år for at gå på teaterskolen i Paris. Fik 1. pris ved afgangseksamen og blev straks kapret af François Truffaut, som gav ham en hovedrolle i filmen *En dejlig pige som mig* med Bernadette Lafont. Har siden været knyttet til parisiske teatre, bl.a. Comédie Française og fik sin næste store filmrolle i Claude Lelouch's *Toute une vie*.

Bulle Ogier

Var i en årrække knyttet til en ung eksperimenterende teatergruppe og afslog af mangel på selvtillid de første filmtilbud, der kom fra Alain Resnais og Agnes Varda. Det blev Jacques Rivette, der i 1971 fik hende overtalt til at medvirke i filmen *L'amour fou*, og siden har hun været en af fransk films mest eftertragtede stjerner. Hun vil huskes herhjemme fra Alain Tanners *Salamanderen* og som den unge pige, der hele tiden bliver fuld i Luis Bunuels *Borgerskabets diskrete charme*. Hendes sidste store succes i Paris er i Claude Lelouch's nye film *Le mariage*.

Anne-Lise Gabold

Født 1941 i København. Udgået fra Det kgl. Teaters elevskole 1968. Var knyttet til Det kgl. Teater et år, hvorefter hun turnerede med det svenske gruppeteater Fick Teatern. Hendes filmdebut i Knud Leif Thomsens *Midt i en jazztid* (1968) bragte hende årets Bodil-pris for bedste kvindelige præstation. Hun har siden medvirket i Peter Brook's *King Lear*, Claus Ørstedes *Præsten i Vejlbj*, i den svenske *Gangsterfilmen* af Lars Telestam og har haft en række store TV- og teaterroller, sidst i succesforestillingen *Støvler og sko* på Folketeatrets intimsce, Hippodromen.

